

4. Ezt követően a védjegyjogosult igazolási kérelmet nyújtott be a 78. cikk (2) bekezdés alapján. A kérelmet kevesebb, mint két hónappal azután nyújtotta be, hogy megkapta a törlésekről szóló értesítéseket, de több mint két hónappal azután, hogy a jogszerűen meghatalmazott képviselő megkapta azokat.
5. A 78. cikk (2) bekezdése alapján a kérelmet a határidő elmulasztásának okát képező akadály elhárulásától számított két hónapon belül, írásban kell benyújtani. E fellebbezés keretében az a kérdés merül fel, hogy hogyan kell megállapítani a határidő kezdőnapját.
6. A védjegyjogosult azt állítja, hogy az a nap releváns, amelyen megkapta az értesítést. Ő maga vállalta a felelősséget — harmadik személyen keresztül — a megújítási díjak megfizetéséért. Csak akkor fedezte fel a tévedést és volt lehetősége elhárítani az akadályt, amikor ténylegesen megkapta az értesítést.
7. Az Elsőfokú Bíróság viszont az OHIM azon álláspontját hagyta helyben, amely szerint a releváns nap az a nap volt, amelyen a védjegyjogosult jogszerűen meghatalmazott képviselője megkapta az OHIM által neki küldött értesítést. Az OHIM a 77. szabály rendelkezéseit vette alapul, amely szerint „Az OHIM által a szabályszerű képviseleti meghatalmazással rendelkező képviselőnek címzett értesítések vagy egyéb közlések ugyanolyan hatállyal bírnak, mintha azokat a képviselt személynek címezték volna.”
8. A védjegyjogosult a jelen fellebbezésben a következőket adja elő:
- i. A 77. szabályban foglalt rendelkezésekben foglalt vélelem célja annak biztosítása, hogy az OHIM teljesítse értesítési kötelezettségeit azáltal, hogy a fél képviselőjének küld értesítést olyan ügyekre vonatkozóan, amelyekben a képviselő jogosult eljárni. Az OHIM-nak ezt követően nincsen egyéb kötelezettsége. De ez a szempont nem releváns a jelen ügyben.
- ii. A megújítási díjak megfizetésére vonatkozó határidők esetében a határidő „elmulasztásának okát képező akadály” akkor hárul el, ha maga a védjegyjogosult és/vagy a díjfizetéssel általa külön megbízott személy ténylegesen tudomást szerez a fizetés elmulasztásáról. Az ettől eltérő következtetés értelmétől fosztaná meg ezt a rendelkezést: konkrétan azért, mert a hivatásos képviselő mindig ismeri a releváns határidőket és ezt el is várják tőle, és így általában nincs is jelentősége annak, hogy az OHIM neki küld értesítést.
- iii. A megújítási díjak megfizetése olyan egyszerű pénzügyi művelet, amelyhez nem szükséges jogi képviselő. Így a fél maga megfizetheti a díjakat vagy más személyt is megbízhat ezzel. Ha valamely fél „képviselejét”, aki az OHIM előtti eljárásban képviselte őt, nem bízták meg külön a megújítási díjak megfizetésével, akkor az ennek a képviselőnek a fizetés elmulasztásáról küldött értesítés nem releváns; ez nem a félnek címzett értesítés, és nem is minősíthető annak. Ez a képviselő jogilag nem felelős azért, hogy eljárjon az értesítéssel kapcsolatban (jóllehet szakmai udvariasságból továbbíthatja azt az ügyfelének).
- iv. Ilyen körülmények között, mint amilyenek a jelen ügyben fennállnak, a más célból meghatalmazott képviselő a megújítási díjak fizetése szempontjából nem minősül „szabályszerű képviseleti meghatalmazással rendelkező képviselőnek”. A részére címzett értesítés ezért nem tesz eleget a 77. szabálynak, és nem áll be az e rendelkezésben foglalt vélelem.
- v. Összefoglalóan: az a személy minősül relevánsnak, aki az adott kérdésben felelős eljárni. A kérelemre vonatkozó határidő csak akkor kezdődik meg, ha ez a személy tudomást szerez a mulasztásról.
- vi. Bár az Európai Szabadalmi Egyezmény rendelkezéseinek nincsen kötelező erejük a közösségi jogban, egyértelműen nagy jelentőséggel bírnak. Ha az Európai Szabadalmi Hivatal ugyanazzal a szöveggel kapcsolatban kialakított egy gyakorlatot, igen fontos, hogy azt ugyanúgy értelmezzék. Ha eltérően értelmezik, akkor valamelyik értelmezés téves. A fellebbező szerint az Európai Szabadalmi Hivatal párhuzamos döntései helyesek és az indokolásuk is az.

(¹) A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994., L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).

**Az Elsőfokú Bíróság (első tanács) T-303/05. sz.,
AceaElectrabel Produzione SpA kontra az Európai
Közösségek Bizottsága ügyben 2009. szeptember 8-án
hozott ítélete ellen az AceaElectrabel Produzione SpA
által 2009. november 26-án benyújtott fellebbezés**

(C-480/09. P. sz. ügy)

(2010/C 24/70)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Fellebbező: AceaElectrabel Produzione SpA (képviselek: L. Radicati di Brozolo, M. Merola, T. Ubaldi és E. Marasà ügyvédek)

A többi fél az eljárásban: Electrabel, az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;
- adjon helyt a már első fokon hivatkozott kereseti kérelmeknek, vagy, másodlagosan, a Bíróság alapokmánya 61. cikke értelmében utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé;
- kötelezze a Bizottságot mindkét fokú eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

1. A kereset jogalapjainak elferdítése, téves jogalkalmazás, továbbá az indokolás ésszerűtlensége és ellentmondásossága a támogatás címzettjének azonosítása, valamint a Bizottságnak a támogatás címzettje meghatározására vonatkozó mérlegelési jogköre értékelése vonatkozásában.

Első jogalapjában a fellebbező AceaElectrabel Produzione SpA (a továbbiakban: AEP vagy fellebbező) arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítélet súlyos hibákat tartalmaz abban a részében, amelyben az Elsőfokú Bíróság elutasítja a támogatás kedvezményezettjének téves azonosítására vonatkozó jogalapot, amely a „Deggendorf-ítélet” szerinti elvnek az ügyre való alkalmazhatósága szubjektív feltétele volt (amely elv értelmében egy új, önmagában összeegyeztethető bejelentett támogatás kifizetése meghatározott körülmények között felfüggeszthető az ugyanezen vállalkozásnak nyújtott előző, jogellenes támogatás visszafizetéséig). A fellebbező elsősorban az e jogalap elfogadhatatlanságára vonatkozó megállapítást vitatja, az EK 88. cikk és a 659/1999/EK rendelet⁽¹⁾ megsértésére vonatkozó részében. Az AEP arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette a jogalap e részét, amely jogalappal a fellebbező kizárólag csak a közigazgatási aktus egyik jellegzetes hibájára szándékozott visszavezetni a támogatás kedvezményezettjének téves azonosítását. Azt állítva, hogy a támogatások visszafizettetésére vonatkozó szabályok megsértésének kérdése teljesen idegen az ügytől, az Elsőfokú Bíróság bebizonyította, hogy elferdítette a jelen jogalap e részének alapját képező érveket.

A fellebbező továbbá az ítélet azon részét vitatja, amelyben ez nem semmisíti meg a határozatot azon súlyos tévedés ellenére, amelynek lényege, hogy az AEP-et (az új támogatás kedvezményezettje) az ACEA csoporttal azonosítja (a vissza nem térített támogatás kedvezményezettje), és amely tévedés egy vállalkozáscsoport gazdasági egységének a közösségi ítélkezési gyakorlat által kidolgozott fogalma téves, illogikus és ellentmondásos alkalmazásán alapul. A fellebbező vitatja, hogy e fogalom alkalmazható valamely, két különböző csoport által együttesen ellenőrzött vegyesvállalat (*joint venture*) esetére (amilyen az AEP), mivel a vállalkozások gazdasági egységére vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlat csak a kizárólag egyetlen egység által ellenőrzött több vállalkozásra vonatkozik. A tévedés annál is súlyosabb, mivel az Elsőfokú Bíróság irrelevánsnak minősítette azt a körülményt, hogy az AEP tőkéjének 70 %-a egy olyan másik gazdasági csoportban került összevonásra, amelynek semmi köze a vissza nem térített támogatás kedvezményezettjéhez. Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a funkcionálisan önálló

vállalkozás fogalmát is, amikor megállapította, hogy a fellebbező nem minősíthető funkcionálisan önállóknak, mivel két vállalkozás együttes ellenőrzése alá tartozik.

2. A jogalapok elferdítése, téves jogalkalmazás, továbbá az indokolás ellentmondásossága és elégtelensége a fellebbező által a Deggendorf-ítélet ítélkezési gyakorlatának az ügy értékelése tekintetében felhozott érvelése vonatkozásában.

Második jogalapjában a fellebbező bemutatja az ítélet tévedését a Deggendorf-ítélet alkalmazása tekintetében, abban a részében, amelyben megerősíti a Bizottság értékelését a Deggendorf-ítélet alkalmazásához szükséges objektív feltétel fennállása vonatkozásában is. A fellebbező elsősorban az Elsőfokú Bíróság azon érvelését vitatja, amelyben megerősíti, hogy a Bizottság nem volt köteles hogy pontos és részletes bizonyítékokat szolgáltatson azon tény bizonyítására, hogy az első és a második támogatás halmozódása olyannyira hátrányosan érintené a közösségi kereskedelmet, hogy az új támogatást a közös piaccal összeegyeztethetlenné tenné. A valamely bejelentett támogatás összeegyeztethetlenségének értékelésére vonatkozó bizonyítási teher nem fordítható át tetszés szerint, különösen, ha a Bizottság nem alkalmazta az eljárási szabályzat által rendelkezésére bocsátott eszközöket. Az Elsőfokú Bíróság nem foglalkozott a fellebbező ezen érvelésével, és minden megjegyzés nélkül megerősítette a Bizottság határozatát. Végül, az Elsőfokú Bíróság nem értette meg, és nem is foglalkozott a fellebbező azon jogalapjával, amelyben arra hivatkozott, hogy a Deggendorf-ítélet nem arra irányul, hogy szankciót alkosson azon vállalkozásokkal szemben, amelyek nem térítettek vissza egy előző támogatást, hanem csak annak elkerülésére, hogy több támogatás felhalmozódása egy vállalkozás tekintetében ne sértse oly mértékben a közösségi kereskedelmet, hogy az új támogatást összeegyeztethetlenné tegye, ameddig nem kerül sor az előző támogatás visszafizetésére.

⁽¹⁾ Az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 82., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet 1. kötet 339. o.)

2009. november 27-én benyújtott kereset — Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Cseh Köztársaság

(C-481/09. sz. ügy)

(2010/C 24/71)

Az eljárás nyelve: cseh

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: S. Pardo Quintillán és M. Thomannová-Körnerová meghatalmazottak)

Alperes: Cseh Köztársaság